

Tisíc z Vysočiny

(1186)

Teprve když byl o samotě, dal kníže Getigold průchod svému vzteku.

Strhnul z ramen plášť a zašlapal ho do země, tak zuřivě, až nemohl popadnout dech. Pak odepjal kord a mrštil jím o stěnu stanu. Sklouznul po ní někam za lůžko. Zařval. Nic mu nemohlo ulevit.

Nakonec, udolán zuřivým tlakem v hrudi, ztěžka usedl do čalouněného křesla. Složil hlavu do dlaní. Vztek povolil, nastoupila lítost. Uniklo mu několik tichých vzlyků, které nedokázal potlačit. Vše je ztraceno.

Po chvíli se však uklidnil. Dlaněmi si utřel vlhké tváře. Popotáhnul nosem a nadechl se.

Ztěžka usedl do čalouněného křesla. Složil hlavu do dlaní. Bezmocný vztek se proměnil v lítost. Uniklo mu několik tichých vzlyků, které nedokázal potlačit.

Vše je ztraceno. Prohrál jsem. Tuhle válku i svůj život. Slzy mu šimravě stékaly po hřbetech dlaní a kapaly na koberec. Když už vlhkých skvrn bylo více, než by dospělý muž dokázal připustit, uklidnil se. Hanba a rozum ho přinutily zvítězit nad emocemi. *Prohrál jsem. Ale musím bojovat, Zase. O své postavení. O přežití. Protože bez moci, to není žádný život.*

„Zemgale!“ zakřičel. Ochraptěle a unaveně, po dlouhém a nedobrému dni. Jeho komorník vyčkával za závěsem oddělujícím vládcovy soukromé prostory od předsíně rozlehlého stanu. Kníže, zase ve své kůži, jen pánovitě Kníže jen ukázal na nataženou nohu ve vysoké jezdecké škorní.

Když mu Zemgal nazul lehké domácí střevíce, kníže povstal a nechal ho, aby mu také sejmul kyrys, prošívanou kazajku a nakonec i propocenou košili. Oblékl si čistou a nakonec se zabalil do županu.

Jeho komorník mu mezitím přistavil křeslo ke stolu. Kníže přemýšlivě přehlížel jídlo, které další sloužící nanosili – skopovou pečení, kořeněné klobásy, sýr, chléb, jablka, studené pivo a teplý rum. Zemgal, který svému pánovi sloužil už v dobách, kdy ještě ani zdaleka nebyl knížetem a nejmocnějším mužem severu, hbitě nalil pohár horkého rumu s rozpuštěným máslem a vtiskl ho knížeti do ruky.

Konečně mohl zůstat chvíli sám, potěšit se jídlem a pitím. A popřemýšlet, co dál. *Bože můj, to byla hrůza*, zavzdychal opět, když si vzpomněl na dnešní neúspěšný šturm. Hradby Noralu zůstávají stejně nedostupné jako před čtyřmi měsíci, když k nim se svým vojskem přitáhl.

Přitom se tak dobře připravil. Dole na jihu v Chaoronii najal zkušené žoldnéře a dělostřelce – nešťastnou zemi už čtyři roky svírala domácí válka a ozbrojenců ochotných prolévat svou krev za cizí peníze se tam našlo dost. Povolal do zbraně slavonskou hotovost i družiny jednotlivých velmožů, kterým slíbil bohatou kořist a především je nadchnul jednotící myšlenkou na věčnou slávu. Oni budou těmi, kdo zbaví slavonskou zemi toho vředu na pobřeží. Noralu, který zde před sedmdesáti lety založili námořníci z Gortských ostrovů.

Z původně nevelké osady v ústí řeky Laktěr vyrostlo mocné město s padesáti tisíci obyvateli, které kontrolovalo většinu zahraničního obchodu Slavonců, neboť tok Laktěru pronikal hluboko do slavonské země a při neexistenci kvalitních cest byla řeka hlavní obchodní tepnou a vstupní branou do slavonské země. Město samozřejmě tylo ze všemožných cel a poplatků, které na procházející zboží uplatňovalo.

A čím větší a mocnější bylo, tím méně bralo ohledy na své slavonské sousedy, s nimiž původně jen obchodovalo. Čím dál více si osobovalo zasahovat do jejich vnitřních záležitostí, čím dál více připomínalo obtížného parazita. Každý musel Noral respektovat, s mocným městem za zády nemohl žádný slavonský velmož udělat žádné závazné rozhodnutí. Nesouhlasíš s Noralem? Nebudeš obchodovat. Tví poddaní zchudnou a komu to přičtou za vinu? Jen tobě. Tak slyš náš hlas. A plať Noralu. Jeho obsazením mohl Getigold svou těžce vydobytou knížecí korunu dozdobit nejvzácnější perlou.

Navíc teď měl tu nejlepší příležitost, neboť král Gortských ostrovů, pod jehož ochranu město patřilo, válčil se svými flotilami i vojsky kdesi daleko na jihu. Jenže město i bez jeho podpory bylo

těžkým oříškem. Své bohatství chránilo odhodlanými občany, ale i štědře zaplacenými žoldněři. Už čtyři měsíce vzdorovalo obléhání a odrazilo každý pokus o zteč.

I ten dnešní. Poslední.

Getigoldovo vojsko bylo vyčerpané. Nejen fyzicky – přišel už o třetinu mužů z patnácti tisíc, se kterými k Noralu přitáhnul –, ale i psychicky. Jak se obléhání protahovalo a neúspěšných šturmů přibývalo, morálka upadala.

Žoldněři i velmoži se svými družinami reptali až k nesnesení, ale vyhlídka na dobytí bohatého města je přesto stále držela na místě. Jenže svobodní muži ze slavonské hotovosti, kteří tvořili jádro armády, chtěli domů. Již dávno jim sice vypršela zákonná lhůta, po níž byli povinni sloužit svému pánu v poli, ale stále zůstávali z úcty a věrnosti k němu. Jenže nastal čas žní a bylo jich potřeba doma. Slíbili proto Getigoldovi, že se zúčastní už jen jediného, posledního, rozhodujícího šturmu.

Který opět neuspěl.

A tak se polovina Getigoldovy armády začala balit a odcházet.

To znamenalo zatím nevyřešený konec obležení. Se zbytkem mužů mohl kníže udržet obležení jen s obtížemi. Nemluvě o tom, že protahované obléhání zvyšovalo šanci, že se z jihu vrátí se svým vojskem král Gorktských ostrovů. A pak se budou muset Slavonci stáhnout do vnitrozemí a opět být poslušni obchodnímu diktátu Noralu.

Kníže se nepřítomně napil horkého rumu a pomalu válel sladce mastnou tekutinu v ústech. Jídla si zatím nevšímal, zabrán do svých chmurných myšlenek. Ať přemýšlel, jak přemýšlel, na mysl mu stále přicházelo jediné slovo.

Porážka.

Zaťal prsty do cínového poháru a zvednul ho nad hlavu, aby jeho odhozením opět ulevil svému vzteku.

Závěs ve vchodu se odhrnul a Zemgal do místnosti opatrně strčil hlavu. Kníže zastavil ruku v náprahu a nehodil.

„Co je?!“ vyštěknul podrážděně.

Zemgal do místnosti strčil opatrně jenom hlavu.

„Račte odpustit, Výsosti, ale kapitán Korg si s vámi přeje neodkladně mluvit.“ Getigold otráveně zabručel. Nechtěl s nikým mluvit.

Jenže kapitán Korg nebyl jen tak někdo...

„Uved'te ho a prostřete ještě pro jednoho,“ rozhodl se nakonec po delším váhání. Vzápětí dovnitř rázně nakráčel vysoký muž. Stanul v předpisovém pozoru, širokou vousatou bradu dopředu vytrčenou, pohled upřený kamsi za knížete.

Kníže otálel, než velel pohov, a tu chvíli využil, aby si Korga podrobně prohlédl. Bože, ten je velký!, byla jeho první myšlenka. Kníže obvykle na kapitána shlížel s koně, což jeho neobvyklou výšku poněkud smazávalo. Ale teď zespoda z křesla mu Korg se svými takřka sedmi stopami připadal skutečně impozantní.

Šaty měl zašlé dlouhým pobytem v ležení, ale kyrys měl i po dnešním šturmu zase blýskavě vycíděný, byť notně pomačkaný a poznamenaný mnoha šrámy. Po boku neměl tentokrát svůj mohutný meč se širokou čepelí, který užíval v boji, ale na schůzku s knížetem si připjal rapír se složitým úponkovým košem. Nádherná zbraň, pomyslel si se stopou závisti kníže, neboť takovou by se rádi pyšnili i králové. Kdepak k ní asi přišel?

„Pohov, kapitáne. Chystal jsem se právě večeřet a nehodlám to kvůli vám oddalovat. Považoval bych však za nezdvořilé nacpávat se tu před vámi nebo vás nechat čekat. Doufám, že přijmete mé pozvání.“

„Rád,“ odvětil úsečně Korg a posadil se. Jejich pohledy se konečně střetly. Z Korgovy zarostlé tváře hrubých rysů, z níž vyzývavě vyčníval baňatý a křivý, kdysi dávno zlomený, nos, ani z jeho šedých očí se ovšem nedalo nic vyčíst. Přistál před ním talíř, vzápětí mu Zemgal nalil rum i pivo. Ničeho se nedotkl, dokud ho kníže gestem nevybídł, aby se pustil do jídla. Korg až nepřirozeně jemně, v poměru ke svým dlaním jak lopaty, uchopil do hranatých prstů skopové žebírko a decentně se do něj zakousnul. Tohle opravdu není jen obyčejný žoldněř, utvrdil se ve svém přesvědčení kníže, ten ví, že u knížecího stolu se má chovat jinak než u kotlíku se spolubojovníky.

„Tak co mi nesete? Zprávy od svého přítele...?“ Kníže neomaleně nakouzl dosud nevyřčené. Vše bylo ztraceno, a tak nemělo cenu si ještě hrát na schovávanou. Aspoň nějakou zábavu na konec si může dopřát.

Muž před ním totiž opravdu nebyl obyčejným žoldněrem – protože byl osobním přítelem krále Gorktských ostrovů Godrika. Po celé obléhání ta záhada knížeti nešla na rozum. Co dělá muž, který před lety pomáhal mladému Godrikovi vydobýt zpět ukradený trůn, ve vojsku, které se pokouší právě Godrikovi uzmout část jeho panství? Kníže zpočátku nepochyboval, že se jedná o špiona nebo sabotéra. Ale jeho špehové – a že byli dobří a bylo jich mnoho – nic takového nepotvrdili.

Žádné tajné zprávy od Korga nebo určené Korgovi se nepodařilo zachytit. Žádné styky s obleženým městem se mu nepovedlo prokázat. Korgovi muži včetně svého velitele bezvýhradně plnili své povinnosti. Za jejich hlídek nedošlo knížecí vojsko žádné újmy – žádné dělo nebylo poškozeno, žádné zásoby se neztratily, nepřítel neprovedl překvapivý útok. Při ztečích si počínali stejně udatně jako proslulý Modrý regiment z Chauronie. Za ty dlouhé měsíce ani jediný náznak zrady.

Tak snad teď, když už je jasné, že je po všem, by mu Korg mohl prozradit skutečný důvod svého pobytu zde. I když se mu nepodařilo nic prokázat, kníže nevěřil, že je tu jen kvůli žoldu.

Korg však jeho narážku na mocného přítele přešel.

„Přináším vám návrh, jak dobýt Noral.“ Že by zradil Godrika? Má ve městě nějaké spojence? Nabídne mi tajné otevření bran?, honilo se knížeti hlavou. Na okamžik dychtivě zadoufal, že je zachráněn. Tonoucí se stébla chytá. Navenek se ale tvářil chladně, ba se přinutil k pochybovačnému úsměvu.

„Opravdu? Jaký? Nějaký zázrak?“ vyprsknul opovržlivě.

„Zázrak ne,“ odvětil Korg se stále nevýraznou tváří. „Mohu vám ale nabídnout muže, kteří Noral dobudou. Kaironské válečníky.“ Getigold vyprsknul podruhé.

„Žádný Kairoňan nebude bojovat v cizím vojsku. Když se je molverský Halwin III. před lety pokusil podmanit, z Vysočiny se nevrátil jediný z jeho mužů. A když k nim po dobrém poslal emisary, zda by takoví udatní bojovníci nechtěli sloužit v jeho vojsku, poslali mu zpátky jen jejich uši.“

„To je pravda. Ale za rodilým Kairoňanem půjdou.“ Tak je to přece pravda! Skutečně pochází z Vysočiny, jak se šeptalo. Byl to opravdu zajímavý muž. Barbar z hor, který se odkudsi vynořil a pomohl dosadit na trůn právoplatného gorktského krále. A taky, jak měl kníže potvrzeno, si za války z dhauránskými kočovníky, která skončila teprve před dvěma roky, velmi zavázal galemského velkoknížete Harlona. Tak proč je muž s takovými kontakty tady a hraje si na obyčejného velitele žoldněřů? Hádanky se kolem něj jen rojily.

Korg si domyslel, co se knížeti honí hlavou. Věděl od počátku, že je podezřelý. A tak nikdy nezavdal ani tu nejmenší příčinu, aby o něm mohl kníže pochybovat. Koneckonců, jeho cíle se shodovaly s Getigoldovými. I on chtěl dobýt Noral. Jen důvody měl jiné než kníže.

„A obzvláště půjdou za mnou,“ dodal Korg

„Ale?“ vybuchnul popuzeně kníže. „To mi vysvětlete.“

„Bude to ale delší vyprávění...“

„Myslím, že po jídle se zajímavý příběh bude moc dobře poslouchat.“ Kníže, bez jakéhokoliv ostychu a ve snaze navodit důvěrnější atmosféru, rozepjal pásek županu, který tísnil jeho nadité břicho, a hodil nohy přes roh stolu.

„Tak vyprávějte, kapitáne,“ pobídl Korga s blahobytným výrazem, který se lidem obvykle rozhostí na tváři, když jsou nasyceni a tudíž spokojeni – aspoň pro tuto chvíli. Ale řekl to tónem člověka, který ví, že mu nelze odporovat, ani když se dobromyslně usmívá.

Korg na knížete upřel své šedé oči a ten z jeho pohledu poznal, že nebude poslouchat žádné dobrodružné vyprávění, žádnou pohádku z Vysočiny.

Místo toho vyslechl legendu.

Příběh Korga Vykonavatele, kterého se dotknul sám Bůh.

Když Korg domluvil, rozhostilo se nad stolem ticho. Dlouho trvalo, než kníže promluvil.

„Dobrá. Jste výjimečný muž.“ *Ale jen v Kaironii, ty barbare. Tady na mne tyhle pohanské poví-
dačky dojem neudělají.* „A díky vaší výjimečnosti mi přivedete tisíc zuřivých kaironských bojovní-
ků. Ale ani jejich statečnost nemůže stačit na noralské hradby.“

„Na hradby ne, ale na muže uvnitř ano. Přece víte, že hradby nejsou tou největší překážkou.“

To byla pravda. Noral měl hradby ještě starého typu. Žádné sypané trojúhelníkovité a nerozbit-
né bastiony jako města na jihu. Jen vysoké kamenné zdi. Sice těžko zdolatelné pro muže se žebří,
avšak pro dělostřelectvo – a to měl kníže výborné – neznamení velký problém. Po čtyřech měsí-
cích ostřelování v nich zely obrovské díry, jen provizorně zatarasené sutí a nanošenými trámy, pytlí
s pískem a fašinami – proutěnými koši vyplněnými zeminou.

Jenže průlomů Noralané obsadili při každé zteči jednotkami pikenýrů, živou hradbou ježící se
neproniknutelnou houští dlouhých dřevců zakončených ocelovými hroty. Když proti nim kníže na-
sadir své pikenýry, zaklesli se do sebe navzájem ve zdlouhavém a krvavém přetlačování. V němž
měli obléhatelé nevýhodu, neboť byli při boji ostřelováni z výšky ze zbytků hradeb. Útok se nako-
nec vždy rozpadl. A rondašři z elitního žoldněřského Modrého regimentu, vyzbrojení štíty a krát-
kými pěchotními meči, kteří se skrz píky pokusili prosekat nepříteli až na tělo, dopadli ještě hůře.

Les noralských pik zůstával při každé zteči neproniknutelný.

Vyhladovět město se nepodařilo. Kníže neměl loďstvo, které by zablokovalo přístav nebo ústí
řeky. I když armáda gorktského krále byla daleko na jihu, Noralané přesto dostávali po moři ale-
spoň zásoby od svých soukmenovců z ostrovů.

„Jedinou vaší nadějí je šturm, Výsosti. Jeden velký drtivý šturm. Musíte tu živou hradbu prora-
zit. Jenže vaši muži to nedokážou. Ti, které přivedu, ano. My Kairoňané máme v oblíbené dlouhé
dvouruční meče. Jsme v boji s nimi cvičeni od dětství...“

Kníže se otrásl, protože v něm zarezonovalo předchozí Korgovo vyprávění o jeho mládí a o
Vysočině. Každý Kairoňan se po dovršení patnácti let o letním slunovratu musel vydat do divočiny,
kde musel tím velkým rodovým mečem zabít jiného takového mladíka. Jinak se nemohl vrátit ke
svému klanu a být uznán za celého muže. *Barbaři... Takové plýtvání lidmi...*

„Zbroje na Vysočině jsou drahé. Kairoňané je nenosí, ba dokonce opovrhují jimi,“ pokračoval
Korg, „dlouhý kaironský meč jim totiž umožňuje držet si nepřítel od těla. A zároveň mu jediným
úderem zasadit smrtící ránu, pokud není dostatečně hbitý. Zásahy kaironským mečem bývají straš-
livé. Je to boj buď a nebo. Buď zasáhnete, nebo budete zabit. Život na Vysočině je krátký a krutý,
ale vyplněný odvahou a statečností, neboť jedině díky ní bude vaše jméno žít v oslavných písních
navždy.“

Barbaři, pomyslel si opět kníže. Ale už mu to začínalo docházet.

„Takže vy věříte, že vaši soukmenovci s obouručními meči dokážou prolomit a rozbít šik pike-
nýrů?“

„Jsem o tom přesvědčen.“ Dávalo to smysl, čím více o tom kníže přemýšlel.

Znělo to velmi pravděpodobně...

Opravdu!

To je ta možnost!

S Kairoňany bych skutečně dokázal dobýt Noral!

Kníže ožil. Shodil nohy se stolu a naklonil se ke Korgovi, naplněn znovuoobnovenou nadějí.

„Dobrá. Ale co za to?“ Ta otázka musela padnout.

„Pro muže kořist, i když jen samotný boj jim bude odměnou. Pro mne titul hraběte a odpovída-
jící léno. Členství ve vaší radě. Neodvolatelné doživotní velení kaironského pluku, který pro vás
postavím. A jednu z vašich dcer za manželku.“ Kníže se z plna hrdla zasmál té troufalosti.

„To snad nemyslíte vážně?!“

Promiňte, že teď budu neuctivě přímý,“ odvětil Korg, který se nesmál ani trochu. „Ale oba ví-
me, že před Noralem hrajete o vše. Vaše postavení bude neúspěchem obléhání neodvratně otřeseno.
Oba víme, že nejste vládcem rodem, následnictvím či z boží vůle, ale že jste byl zvolen, že vás sla-
vonští velmoži přijali za svého vůdce jen na základě svého rozhodnutí.“ Korg ťal do živého. Geti-
goldova tvář opět zbělela vztekem. *Ano, hraji o přežití, ty barbare! Ale ovládnul se.*

Protože Korg měl pravdu.

Jediné, na čem záviselo jeho postavení, byla opravdu libovůle slavonských velmožů. Jen se mezi ně přiženil. Pocházel z jihu, z Chauronie, kde kdysi býval významným mužem u královského dvora, než domácí válka jeho štěstí obrátila v prach a on musel bez ničeho uprchnout k rodině své ženy, dceři jednoho ze slavonských knížat, a začít znovu.

Dokázal se nad ostatní knížata vyšvihnout jen díky svému charismatu, díky svým slibům, díky důvěře, již dokázal vzbudit. Jenže kdo byl zvolen, mohl být stejnými lidmi i svržen. Debakl u Noralu jeho postavením otřese. A ostatní jemu rovní začnou jeho postavení zpochybňovat. A pravděpodobně ho svrhnu a na jeho místo se vyšplhá někdo jiný. Nebo se dokonce aliance slavonských kmenů rozpadne. Bude rád, když si uchová postavení řadového kmenového knížete. V lepším případě.

U Noralu hrál o vše. Díky dobytí města mohl trvale upevnit své postavení. Musel ho dobýt...

Dlouho mlčel. Korg nevzrušeně natáhnul ruku po jablku a křupavě se do něj zakousnul. *Hajzle!* Kníže mu až nepříčetně záviděl tu bohorovnost, ten klid. *On nemůže nic ztratit. Jenže já ano.*

„Dobrá.“ *Tohle je tedy opravdu den...*, pomyslel si hořce Getigold. *Doufám, že už nikdy podobný nezažiju.* Ale jinou možnost – ne, naději – neměl. „Musím vás ale upozornit, že mé nejstarší dceři je teprve šest let...“

„Počkám. Sňatek může být až za deset let. Zásnuby ale můžeme provést hned po dobytí města.“ Getigold v Korgově pohledu marně hledal stopu výsměchu, škodolibou radost ze svého ponížení. Žoldnéřovy sedé oči ale zůstávaly vážné a chladné.

„To je jistě pravda,“ kapituloval nakonec kníže. „Dám vám všeho, čeho žádáte. Ale co než přitáhnete s Kairoňany? To vám aspoň dva nebo tři měsíce zabere. Moje armáda se dneškem ztenčila na polovinu, obležení bude těžké udržet. A hlavně se tu může každou chvíli objevit král Godrik se svou flotilou, jestli na jihu vyřeší své záležitosti...“ Kníže naklonil hlavu na stranu a bedlivě sledoval svého spolustolovníka. Visel očima na jeho tváři, hledal jakýkoliv signál, zachvění rtů, pohled stranou, nervozní přejetí dlaní po bradě. *Ted', ted' se prozradí!*

Korg ale pokračoval chladným věcným tónem, narážky ignoroval.

„Obležení musíte udržet. Za každou cenu. Noralané nesmí opravit hradby, ostřelujte je dále. Najměte další vojáky, ať to stojí, co to stojí. Jestli udržíte obležení, zimovat budeme v Noralu. V pohodlí, pod střešou, v teplé posteli. To vám slibuji.“

„A Godrik?“ zaútočil kníže přímo, už skoro zoufale, tak moc dychtivý poodhalit tajemství.. Korg pozvednul svůj šedý zrak a doslova jím knížete probodnul.

„Godrik nepřijde Noralu na pomoc. Sice nemůže svým poddaným a velmožům bránit, aby do Noralu posílali po moři zásoby, ale s královským vojskem nepřitáhne.“ Getigolda, který skoro nedýchal, zalila vlna úlevy. Aspoň tohle je dobrá zpráva.

„Jak to? Jak to, že jste si tak jistý?“ vyrazil však ihned znovu do útoku.

„Řekněme, že jsem oproti jiným vašim služebníkům, ehm, vybaven informacemi výjimečného rázu.“ Korgův zrak i poté zůstával přímý, ale neproniknutelný.

A více z něho kníže také nedostal. *Vem to čert. Potřebuju ho. Sice mám pocit, že kupuju zajíce v pytli, ale ohlídám si ho, slíbil si. A pořádně. A pak mu to vrátím i s úroky. Žádný barbar si se mnou nebude takhle zpupně zahrávat. Ale to počká. Ted' hlavně musím udržet obležení, než se vrátí.*

Podali si ruku.

„Hodně štěstí, Výsosti.“

„I vám.“

***

Když se před Korgem vynořila z mlhy palisáda obklopující první kaironskou vesnici z těch mnoha, které v dalších týdnech navštívil, bodlo ho u srdce. Malá vesnička příkrčená uprostřed vřesoviště a březových lesíků, obklopená stády ovcí, které na Vysočině byly hlavním bohatstvím.

Ubohý shluk špinavých chatrčí, obývaných však hrdými lidmi, jimž těžký a neveselý život prosvětovaly příběhy odvahy a cti, jíž žili.

Z podobné vesnice pocházel.

Vysočina vypadala pořád stejně, jako před pětadvaceti lety. Jako tehdy... Když...

Otřásl se. Dnes nepřicházel vraždit, dnes nemusel.

Dnes přicházel žádat o pomoc, slibovat a nabízet. Bohatství a slávu. Slávu, jíž mladí muži nikdy nemají dost, dokud nepoznají její cenu.

Procházel postupně kaironskými vesničkami a vyprávěl a vykládal. A oni mu opravdu naslouchali. Jeho příběhům, jeho slibům, barvitě a přepychové budoucnosti, jež jim předestřel. Budoucnosti tolik odlišné od přítomnosti jejich životů v nevýznamných a zapadlých pohorských vsích.

A oni ho opravdu vyslyšeli. A následovali ho.

On byl přece Korg Vykonavatel.

Vyvolený.

Nepochybovali o jeho slovech, o obrazech, které před nimi na klanových shromážděních v jednotlivých vesnicích svou výřečností maloval. On byl přece ten, jehož se dotknul bůh. Samotný Gralthor, který už stovky let mlčel. S ním však rozmlouval. Jeho poctil. On byl jediný a výjimečný. Jemu mohli bezvýhradně věřit.

Jen on jim mohl nabídnout dosud neviděné a nedosažené. I když to mělo být v cizí zemi, i když kvůli němu měli zapomenout na svůj klan a patřit pouze jemu.

Pro všechny to byla událost, když jejich ves navštívil sám Vykonavatel. S úctou a bázní ho vyslechli na klanových shromážděních. Staří bručeli, klan byl nade vše, jenže on byl Vyvolený, vyhnat ho nemohli. Strpěli ho a pak jen bezmocně sledovali, jak ho mladí po desítkách následují, jak opouštějí své rodiny, svůj klan a odcházejí do daleké cizí země.

Sám nevěděl, k čemu je vede. Jen využil své pochybné slávy, jíž v hloubi duše opovrhoval a jíž se cítil pošpiněn tak, že kvůli ní utekl z Vysočiny a vrátil se sem až po pětadvaceti letech. Ano, měli mu pomoci dobýt Noral, před jehož hradby ho osud po dlouhém bloudění dovedl. Nebo se tam dovedl sám, zachvácený vlastní touhou po místě, kde konečně bude moci spočinout a trvale žít, jak mu nabídl Godrik? Opravdu žít, ne jen se nadarmo toulat po světě, od války k válce – neboť jako Kairoňan k ničemu jinému než k boji stvořen nebyl?

Když procházel kaironskými vesnicemi a další a další mladí muži se k němu připojovali, propadal pod tím dojmem zvláštnímu vytržení. Začal sám věřit. Ne v sebe. V Noral. Snad je to opravdu místo, které vydobude pro sebe i pro ostatní. Pro všechny lidi. Začne tam nový život a pokusí se s pokorou a moudrostí odčinit, co způsobil Tarachovu klanu. Co působil celý svůj život.

V ustavičné práci v budování vlastního města, vlastního světa, snad znovu najde mír.

Navštívil i svou rodnou ves. Wern-dret, sídlo Wernova klanu. Otec už byl mrtev, padnul v klanových válkách. Matka měla nového muže. Chladně se objali, pohovořili u ohně. Co dělal, jak ona prožila těch pětadvaceti let. Nic víc. Byli si už cizí. Z jiného světa. Měl šest bratrů, které neznal. Někteří se k němu připojili. Splynuli s davem mladíků, kteří ho následovali. Nehleděl si jich. Nechtěl se vázat nucenou povinností, danou stejnou krví. Chtěl být jen sebou. Sám se sebou.

Jako dosud, jako celý svůj život. Poznamenaný dotekem boha.

Vyhledal Ho.

Přiblížili se Gralthorově hoře.

Opustil je a vystoupil na ni. Sám. Chtěl od Něj znamení. Znovu vstoupil, ochromen strachem, jenž vyvěral z jeho vzpomínek, do posvátné síně, kde kdysi bůh Kairoňanů hodoval a rokoval s klanovými hrdiny jejich národa, než odešel neznámo kam. Opět viděl jeho meč, zavěšený v pochvě na trůnu, ale tentokrát se ho nedotknul. Mladická zpučnost a zvědavost byla tatam.

Bůh také. Nepromluvil. Byl pryč.

Pak zamířil do Tarach-dret, místa svého prokletí, kde naplnil své přízvisko Vykonavatel.

Musel.

Nešlo zapomenout.

Ta vina ho tížila již čtvrt století. Měl tehdy život před sebou. Jen co splní svou povinnost a udrží čest svého klanu a stane se mužem. Čili zabije mladíka, který se stejně jako on, zasvěcený a ozdobený čerstvým klanovým tetováním a opásaný červenou šerpou na znamení rituálu dospělosti, vydal vsadit svůj život proti jemu podobným. Podle prastarých zákonů Vysočiny.

Jenže navzdory všem zákonům, kdy se měl utkat jen jeden s jedním a poté se v míru a neohrožován odebrat zpět do své vesnice, ozdoben a chráněn druhou červenou šerpou svého zabitého soupeře, ho napadli tři chlapi z klanu Tarachova. Posednutí zářdčovskou myšlenkou, přičící se Gralthorovi, se smluvili, že společně a v přesile odpraví jednoho po druhém tři soupeře, jejichž šerpy si rozdělí. A vrátí se ke svému klanu jako vítězové, obtěžkaní sice temným tajemstvím – ale jako vítězové. A hlavně živí.

Korg tehdy se štěstím přežil jejich zrádný útok. A zabil je. Všechny tři. Proradníky, kteří se zpronevěřili staletým zákonům. Ale on se nevrátil do své vesnice, ověnčen slávou, že zdolal zářdčovskou přesilu. Nestal se slavným mužem klanu. Ne, chtěl více. Vycítil příležitost.

Nebude jedním z mnoha. Bude jediným. Jedinečným.

Vydal se na shromáždění starších všech klanů, které se v čase zasvěcování mladíků, kdy po celé Vysočině vládnul posvátný mír přerušující klanové války, konalo každoročně pod Gralthorovou horou, a přednesl svou žalobu na Tarachův klan, který vychoval špatně své příslušníky a ti se kvůli tomu zpronevěřili posvátným zákonům. Spolu s kněžími a staršími Tarachova klanu, kteří chtěli smýt hanbu, jež na ně padla, vystoupil na posvátnou horu, kde sídlil samotný Gralthor.

Vstoupil do jeho síně a pocítil na vlastním těle i duši jeho moc. Gralthor k němu promluvil. Jako k jedinému Kairoňanovi po mnoha stovkách let. A bůh nemilosrdný jako nehostinná Vysočina, mu dal kruté zadostiučinění. Nepodpořil jeho pýchu. Naopak ji srazil do bezedných hlubin strašlivým trestem, jehož vykonáním ho pověřil.

Kéž bych tam nikdy nechodil. Kéž bych spolkl svou pýchu a byl rád, že jsem ve zkoušce uspěl, dokonce proti třem soupeřům místo jednoho. Kéž bych v sobě našel pokornou vděčnost za to, že jsem přežil. I tak bych byl oslavován. Tři proti jednomu – a jen spravedlivý se stal vítězem.

Jenže já jsem zvolil jinak a pro svou pýchu se stal živoucí připomínkou boží vůle. I jejím vykonavatelem.

Naplnil strašlivý Gralthorův trest. Každý klan mu musel dát své muže a on je vedl. Nejprve pobili muže Tarachova klanu přímo na sněmu pod Gralthorovou horou. Ale to nestačilo. Gralthor přikázal vyhubit celý klan, který nechal ve svém lůně vyrůst tři bezectníky.

Nikdo nesměl překročit jeho zákony. Nikdo.

Zárodek nákazy bylo třeba vykořenit úplně.

Korg se rozhlédl po zarostlém rumišti, které kdysi bývalo Tarach-dretem, a před očima mu vystávaly živé obrazy, jako by se vrátil v čase.

Tady, kde býval dům, jsem zabil matku objímající své tři děti. A potom i ty děti.

Tam jsem našel jen kolébku, neboť dospělí vyděšeně uprchli. Sáhnuł jsem pod teplou peřinku a vyjmul nemluvně, sdělující svým ukřivděným pláčem celému světu rozhořčení nad náhlým vytažením do chladu. Pak jsem mu rozbil hlavu o trám.

Támhle v tom domě jsem našel na loži bezmocného starce, který už se nedokázal postavit na nohy ani uchopit meč, který mu visel nad postelí jako připomínka jeho dávných činů. Zbytek jeho síly vytryskl v prameni krve na pokrývku, když jsem mu zabořil meč do hrudi.

Ale ani vyhlazením Tarach-dretu to nekončilo. Potom táhnul všemi vesnicemi po Vysočině. Každá žena, která pocházela ze zneuctěného klanu, musela být zabita. Žádné dítě, jež vzešlo z jejího svazku s mužem z jiného klanu, nesmělo přežít. Tarachův klan zmizel z povrchu zemského.

Úplně.

A zkrvavený meč božího trestu jsem nesl ve své paži já. Korg. Patnáctiletý hoch, který chtěl být výjimečný. Který, kdyby znal následky svých činů, by nikdy nežádal o spravedlnost samotného boha, kdyby věděl, jak bude neúprosná. Který se nakonec jen třásl hrůzou.

Který, dusící se krví, již prolil, nakonec utekl z Vysočiny. A vrátil se až dnes.

Plakal. Dlouhé hodiny.

Ryl v popelu a prachu, který zůstal z Tarach-dretu, válel se po zemi, bil o ni hlavou, a prosil dávno mrtvé za odpuštění.

Doufal, že k němu bůh, který na něj vložil tu strašnou povinnost, opět promluví.

Bůh však i nadále mlčel. Není. Žádní nejsou.

Jsem jen já a moje vina. Korg ji v Tarach-dret doznal. Dolehla na něj svou plnou tíží. Sklonil se před svým svědomím. Zabil členy Tarachova klanu.

Jenže to byl jen začátek, který odstartoval jeho životní dráhu. Zabíjel. Protože nic jiného neměl. S mečem v ruce táhnul po všech možných bojištích známého světa a zabíjel. Tam, kde tekla krev, bylo Korgovo místo.

Nakonec svému řemeslu obětoval i svého přítele a učitele Thatmeka. Ten do poslední války jít nechtěl. Korg ano, jako do každé. Bylo to dobrodružství, byl to jeho život. A Thatmeka v té poslední ztratil.

A pak si uvědomil, že zůstal sám, uprostřed širého světa.

Bez domova, bez přítele.

Sám.

Ale za ta léta mnohé poznal. Mnoho bojů, ale i mnoho národů. Mnoho lidí. Dobrých, špatných. Nikdy neholdoval krutosti. Ale válka s sebou krutost nese vždy. Bez ní to nejde. Jedni vítězí, poražení trpí.

Jenže kvůli komu se vedou války?

Kvůli lidem jako jsem já. Co chtějí stát na hradbách dobytého města a užívat kořisti, statků, které vybudovali, vyrvali ze země a stvořili svou prací jiní.

Obyčejní lidé, kteří chtějí jen žít, nic jiného. Žít po svém a užívat statků, které vytvořili. Užívat plodů své práce, těšit se ze své rodiny, která z toho bohatství těží. Takoví lidé ve skutečnosti tvoří svět. Ne, my válečníci. Ač pokrytí slávou, ničíme ho. Kvůli sobě ničíme životy jiných.

Poznal jsem mnoho národů, mnoho lidí, mnoho válek, mnoho vládců, kteří ty války rozpoutali a jimž jsem sloužil.

Ale po nás nakonec vždy přišli lidé, kteří museli znovu vybudovat to, co jsme zničili.

Doznávám svou vinu. Teď mám příležitost ji odčinit.

Když budu mít moc. Noral.

„Dobud' to město a splň můj úkol. A jednou, až přijde čas, bude to město tvoje,“ slíbil mu král Gorktských ostrovů a jeho přítel Godrik.

Naposledy pozvednu zbraň jen kvůli sobě. Až budu vládcem, nikdy nepovedu válku jen kvůli sobě. Jen abych bránil to, co lidem chci dát. Mír a klid. Ať si každý žije po svém.

A já jim to zajistím, to slibuji, zde, na spáleništi Tarach-dret, připomínky mé temné minulosti.

Korg povstal a z kolenou si oprášil prach spáleniště Tarach-dretu. Sevřel meč a přísahal.

Na Noral.

***

„Pane! Už jdou!“ Spojka ani neseskočila z koně, který se, rozdivočelý zběsilou jízdou, točil před knížetem do kolečka.

Díky, Bože. Getigold málem úlevou poklesl na kolena. Už bylo na čase. Noralané začínali být čím dál drzejší. Také měli proč. Obléhači drželo už jen sotva osm tisíc mužů – knížeti se podařilo najmout ještě nějaké zoldněře, ale přece jen ne dost. Posádka města čítala pět tisíc profesionálních vojáků a k tomu tisíce dalších mužů domobrany. V poli k ničemu nebyli, ale hradby bránili se ctí a odvahou, která jejich měšťanskému stavu skoro ani nepříslušela.

Noralané moc dobře vycítili slabost obléhatelů – odchod valné části vojska o žních se nedal utajit. A tak museli obléhatelé každou chvíli čelit čím dál opovážlivějším výpadům z města. Dokonce se Noralanům – díky Bohu jen dočasně – podařilo dobýt i jednu z předsunutých dělostřeleckých

bašt. Kde – želbohu trvale – poškodili několik těžkých děl. Poslední týdny se knížecí vojska držela v zákopech už doslova jen zuby nehty.

Ten barbar ale splnil slovo. A brzo. Ještě nebyla ani polovina října. Kníže nedočkavě vsednul na koně a vyjel mu vstříc.

Nebyl sám, kdo s otevřenými ústy hleděl na ten prapodivný zástup. Zkušeni žoldnéři nově přichozí vítali pohrdavými odplivnutými skrz děravé zuby, slavonští velmoži s nedůvěřivě výsměšnými úsměvy. S těmihle máme vyhrát válku?

Do knížecího ležení napochodoval houf polonahých mladíků, překrytých prostými plášti z ovčích roun, s očima vyvalenýma nad množstvím lidu, jaké dosud nikdy neviděli pohromadě. *Bože můj, vždyť někteří jsou skoro ještě děti!* Na rameni nebo v pochvě na zádech ale každý z nich nesl hrozivě vypadající velký meč. Někteří opravdové pět stop dlouhé obouručáky, jiní o něco kratší jedenapůlruční meče podobné tomu, jaký používal Korg. A kníže, byť seděl na koni a hleděl na ně z výšky, nemohl než obdivovat jejich vzrůst a sílu. Korg opravdu nebyl jediný Kairoňan, který se mohl pyšnit sedmi stopami výšky a hrudníkem jako pivní sud.

„Buďte pozdraven, Výsosti.“ Korg před knížetem zasalutoval, Getigold jen užasle pokývnul. Korg si byl vědom rozpačitého dojmu, jenž jeho vojsko vyvolalo.

„Dejte mi ještě dva týdny, abych je zacvičil a přivyknul zdejšímu způsobu boje. A pak bude Noral váš.“ *A můj*, dořekl v duchu. Kníže opět jen pokýval, nemohl od Kairoňanů odtrhnout zrak. Vtom od zákopů zazněla polnice. Vzpatoval se.

„Myslím, že právě máte příležitost předvést nám své muže v ohni.“

Na hradbách Noralu vlajkonoši dávali signály k řazení vojsk, která se řinula z bran k výpadu. Korg přehlédl bojiště a váhavě pohlédl na knížete. Nebyli připraveni, byl to jen houf bezvousých mladíků... Ale pak se rozhodnul.

„Přenecháte mi tu čest odrazit nepřítele?“ Kníže se usmál. *Jen se ukaž, barbare.*

„Samozřejmě,“ odtušil důstojně. „Nepřítel je váš. Budu vás sledovat z velitelského stanoviště,“ čímž myslel uměle navršený pahorek za linií zákopů, odkud měl přehled po celé planině před Noralem, zbrázděné dělovými kullemi, obléhacími zákopy a baštami.

Korg vyštěknul několik výrazů v podivném jazyce a jeho mladíci se začali zmateně a neuměle radit do rot a čet, jak se je pokoušel během pochodu k Noralu naučit. Když za pobaveného přihlížení mužů, kteří si obléhání protřpěli už od jara, konečně vyrazili, byli Noralané dávno před hradbami seřazeni v bojové sestavě. Byly to dobře dvě tisícovky mužů – celý pluk tvořený z poloviny pikenýry, ze čtvrtiny rondaširy s krátkými pěchotními meči a štíty a ze čtvrtiny arkebuzíry. Jízdu už po dlouhém obléhání neměli Noralané žádnou, všichni koně skončili přes zásobování z moře jako potravina.

Korg ukázal jednotlivým velitelům svého odřadu, jakými zákopy se dostanou nejbližší na planinu před hradbami, aby mohli záútočit na opovázlivce, již se odvážili opustit bezpečí městských hradeb. Obzvláště je upozornil na sestavy arkebuzířů a střelce na hradbách, které byly osazeny i lehkými děly.

Kníže to vše sledoval ze svého velitelského pahorku.

Netrvalo dlouho a z přibližovacích zákopů se začaly vynořovat divoké postavy. Kairoňané se sešikovali do neurovnaných řad a vyrazili vstříc nepříteli. Ten protiútok včas zaregistroval. Zastavil svůj postup na čerstvě vybudované předsunuté baštu, která již několik dní skrápěla celé město rozzhavenými kullemi z děl a nenechala obránce, zaměstnané hašením zapálených domů, vyspat.

Pluk obránců se chladnokrevně zformoval, aby odrazil protiútok, byť děla z bašty, jež byla jeho cílem, vyorávala v jeho řadách hluboké brázdy. Úžasní vojáci, pomyslel si s obdivem kníže a myslel tím Noralské.

Noralští pikenýři napřáhli své píky a semknuli se do obdélníku se širokým čelem – záda dlouhé linie byla chráněna blízkými hradbami. Před pikenýry se seřadili arkebuzíři. Kairoňané k nim běželi s nadšeným řevem, kožešiny za nimi vlály, meče se blýskaly. Knížeti ale v tu chvíli nejvíce připomínali splašené stádo.

Uvědomoval si to i Korg, který šel se svými muži do útoku. Řval až do vychraptění, ale Kairoňané, toužící se předvést, na rozkazy nedbali. Neposlechli ho, určené oddíly nezačaly obcházet bo-

ky nepřátelské formace, jak měly určeno, ale v nadšení se vrhly přímo proti ní. Všichni běželi bezhlavě v jednom velkém zmateném houfu vpřed.

Pak zarachotila salva.

Když se kouř ze střelného prachu trochu rozptýlil, zela uprostřed jejich zástupu obrovská díra. Zem tam byla pokrytá svíjejícími se těly jejich přátel, bratrů a bratranců. Zaváhali. Někteří se zastavili a zmateně se rozhlíželi po spoušti kolem. Jiní zalehli a neodvažovali se vstát. Ale jen několik se obrátilo zpět a prchalo do bezpečí zákopů. Ostatní, byť zastrašení a zmatení, zůstávali na bojišti.

Korg rozeznal nebezpečí. Neměl jim to za zlé. Bylo to poprvé. Věděl však, že teď se bude lámat válečný chleba. Buď a nebo. Buď se seberou, zaútočí a zvítězí, nebo prohrají, a pak už možná nezvítězí nikdy.

„Vpřed!“ zavyl, hrdlo stažené štíplavým kouřem ze střelného prachu. Byla to jediná možnost.

„Vpřed!“

„Teď nebo nikdy! Vpřed!“

„Gralthor!“ zaznělo mu v odpověď. Slabě, jen z jeho okolí. Ale mladíci kolem něj následovali jeho příkladu a hnali se za ním. Ostatní stále váhali. Jeho malá skupina překonávala poslední sáhy k Noralanům. Beze zbrojí běželi v nerovném terénu velmi rychle. Navzdory vlajícím ovčím rounům připomínali vlky.

Noralští arkebuzíři ustoupili mezerami mezi pikenýry vzad a šik se za nimi se uzavřel a zaježil napřaženými píkami mužů chráněných ocelovými pancíři.

Kairoňané vedení Korgem se mezi ně neohroženě vrhli. Svými velkými meči připomínali sekáče kosící obilí. Uťatá ratiště pík létala do výše nebo byla srážena do stran. Vzniklými mezerami vnikali další horalé pikenýrům na tělo. Ani jejich pancíře nedokázaly odolat pádným úderům těžkých mečů.

Korg sám skolil několik pikenýrů. Když jeho muži vysekali do nepřátelské sestavy hluboký klín, vyprostil se několika kroky vzad z nejlítějšího boje. Nechal se od dvou Kairoňanů vyzvednout na ramena, aby měl lepší přehled. Konečně doběhli i ostatní horalé, s odvahou obnovenou příkladem Korgovy skupiny. Boj se rozpoutal po celé délce noralského šiku. Skvěle! Nezklamali. Seskočil dolů a začal se znovu prodírat vpřed, aby svým mečem přispěl k dílu zkázy.

Do boje na tělo se zapojili i rondašíři s meči a štíty, stojící za pikenýry. Sestava už ale byla příliš narušená. Svými štíty ani meči nedokázali vzdorovat rozmáchlým úderům kaironských mečů v rukou rozzuřených a krvelačných horalů, kteří se chtěli předvést před Korgem Vykonavatelem.

A pak se klín horalů prosekal až k arkebuzírům, kteří ve svých prošívaných kabátcích neměli sebemenší šanci. Jejich hlavy, končetiny a vnitřnosti létaly do všech stran. Celý noralský pluk, rozpuštěný vedví, zachvátila panika.

Ano! Korg zajásal. Od počátku to byla jediná šance. Brutálně jedním úderem rozrazit sevřené řady a zasít do nich hrůzu, která nakonec zachvátí celý šik. Přece jen bylo nepřátelské pěchoty dvakrát více než jeho mužů a za takového poměru sil by se při delším boji obrátilo štěstí na stranu početnějších Noralanů.

„Bijte je! Bijte je!“ Horalé povzbuzení jeho přítomností zapomněli na únavu a máchali svými meči s ještě větším úsilím.

Ucítili to všichni.

Jako když se sekera postupně prokusuje dřevem stromu, až do bodu, kdy kmen začne naklánět a samovolně padat. Již se nikdo netlačil proti nim, již proti nim nevyráželi rondašíři a nesnažili se je zatlačovat zpět. Najednou všichni couvali a snažili se dostat z dosahu jejich mečů.

Noralané se zlomili a přestali bránit. Chtěli jen uniknout. Otáčeli se a prodírali se svými řadami zpět, jen pryč od kaironských čepelí. Zadní řady pod tím nápořem couvaly také.

Pryč! Jenom pryč z dosahu těch strašlivých čepelí!

Odpor povolil. Pomyslný kmen odvahy Noralanů se pod pádnými údery zřítíl do prachu.

Noralané zahazovali zbraně a bezhlavě prchali k bráně. Kairoňané jim byli v patách. Vyčerpání, ale stále lační krve. Korg je chvíli nechal běžet, jako nevybouřeného koně, ale pak přitáhnul uzdu.

„Stát!“ Jeho podvelitelé rozkaz opakovali po celé linii. Někteří se však nenechali zastavit a pronásledovali nepřítele dále. Jen jich zabít víc! Víc a víc!

Pro slávu! Pro Korga! Pro Galthora!

Na vrcholcích blížících se hradeb však vykvetly malé obláčky kouře. Kulky z mušket a arkebuz mužů na hradbách začaly rozsévat zkázu. Nakonec se i ti nejneposlušnější Kairoňané zastavili a nechali prchající svému osudu. Tentokrát se oni sami obrátili a prchali z dostřelu.

Korg nechal své muže pobrat raněné a hnal je zpět do zákopů. Věděl, že jakmile se pronásledovatelé a pronásledovaní odpojí, promluví z hradeb i dělostřelectvo.

Zanedlouho mezi ně opravdu začaly dopadat dělové kule. Kairoňané se rozptýlili a už bez větších ztrát dorazili do bezpečí zákopů.

„Skvěle! Byli jste úžasní! Vysloužili jste si největší slávu! Zahnali jste početnějšího nepřítele! Obstáli jste se ctí! Kairoňany nikdo neporazí!“

Ryčel nadšením a nešetřil pochvalami, když procházel mezi svými muži, kteří se tísnili v úzkých zákopech. Ryčel nadšením, plácal je po ramenou a objímal, špinavé a zbrocené krví. Vyděšené a třesoucí se, ale smějící se úlevou z přestálého boje. Vívali ho jásotem. Věděli, že dosáhli obrovského vítězství. A že je k němu dovedl on.

Nakonec předstoupili, sotva stojící vyčerpáním, před knížetem. V neuspořádaném houfu ti zdraví podpírali své zraněné druhy, kteří se ještě drželi na nohou, nebo poskytovali útěchu těm, kteří již stát nemohli. Korg mezi nimi neúnavně procházel a chválil, povzbuzoval i utěšoval.

A přehlížel ztráty. Vítězství bylo draze vykoupené. Za dva týdny, které si vyžádal od knížete na přípravu rozhodujícího šturmu, postaví do boje z tisícovky, co přivedl, sotva sedm set mužů včetně těch lehce raněných. Aspoň se utěšoval tím, že před hradbami zůstalo ležet dobře osm set Noralanů.

Skoro dvě stovky Kairoňanů zůstaly ležet na bojišti, mrtví nebo umírající. A zbylá stovka, kterou se podařilo dotáhnout zpět do tábora, svým zraněním pravděpodobně podlehne. Buď dostali kulku nebo čepel do břicha – a ty čekala pomalá a bolestivá smrt –, nebo byli raněni do hrudníku – a ti s krví vyublávající z rány umřeli během několika následujících hodin vykrvácením nebo udušením. Ty se střelnou ranou v ruce nebo noze čekala v pravděpodobně amputace nebo v horším případě snětí a horečnatá smrt.

Korg za svůj život viděl už mnoho takových. A střelné zranění bylo to, čeho se v boji sám nejvíce obával. Meče a kopí zraňovaly čistě, řezaly lidské tělo jako nůž a rány se většinou daly dobře sešít i vyhojit, ale arkebuzy a muškety, některé s kulemi až o průměru palce, trhaly a třepily maso hrozným způsobem a navíc do něj zanášely nákazu a horečku.

„Bravo! Mí stateční Kairoňané! Můj i váš bůh dnes viděli tu největší ukázkou odvahy a oba je musela naplnit nezměrným potěšením. Stejně jako mne. Jsem na vás hrdý. Vítejte v mém vojsku. A buďte mými hosty!“ promluvil k horalům kníže. Na jeho pokyn začaly desítky sloužících a příslušníků trénu mezi Kairoňany valit sudy s pivem a pálenkou.

„Odpočiňte si a slavte své vítězství!“ Kairoňané zajásali a se svými dřevěnými jídelními miskami a čutorami se vrhali k naráženým sudům.

Kníže si povšimnul Korgova zachmuřeného výrazu. *Přesně tak, ty barbare – myslel sis, že budou jenom tvoji, že to bude tvé osobní vojsko. Ne, budou moji. Poznej, kdo je jejich skutečným dobrodincem a pánem. O to už se postarám.*

***

Uplynuly nakonec ne dva týdny, které Korg po Getigoldovi chtěl, ale celý měsíc, neboť kníže chtěl své vítězství pojistit, a proto rozhodující šurm oddálil a mezitím znovu shromáždil domobra-

nu. Korg toho času využil na maximum a dennodenně své Kairoňany cvičil v boji ve formacích, nutil je sledovat praporce, signály polnice i víření bubnů, které silněji a spolehlivěji než lidský hlas předávaly v bitevní vřavě rozkazy.

Bylo to nutné, neboť zde nešlo o boj desítek či nejvýše stovek klanových bojovníků, kteří se utkávali v boji muže proti muži v samostatných soubojích. Zde mělo jít o srážku tisíců, o srážku dvou mořských vln, v nichž jedinec nebyl ničím než bezmocně zmítaným zrnkem písku. Kairoňané díky svým zážitkům z prvního dne Korgovým radám a příkazům naslouchali mnohem ochotněji, než když je ještě nezkušené poučoval během cesty z Vysočiny k Noralu.

Cvičili také společně s Modrým regimentem, proslulými chauronskými žoldněři, a Korgovou původní žoldněřskou rotou, která se obléhání účastnila již od počátku. Ta se skládala z pestré směska vyvrhelů, psanců, několika Godrikových a Korgových gorktských přátel a bývalých Korgových druhů z dhauránské války. Samí vybraní, prověřeni a skvělí vojáci, slepě oddaní svému veliteli.

Se všemi těmito zkušenými muži měli Kairoňané tvořit hrot útoku, první vlnu, která prolomí hradby Noralu.

Teď už horalé mnohem lépe chápali, co po nich Korg chce. Teď už věděli, jaké chyby nesmí zopakovat, jakým způsobem mohou zvítězit, aniž by přitom vykrváceli. Pomohl jim v tom i měsíční pobyt v táboře a v obléhacích zákopech, narušovaný výpady z města a protiútoky, kdy si mohli nabyté znalosti prověřit v boji.

Už konečně znali zákonitosti moderní války a byli připraveni.

A pak nastal ten den.

Deset tisíc mužů bylo připraveno dobýt Noral. Konečně, po osmi měsících obležení.

Napjatí muži čekali v zákopech.

Korg ve zpocených dlaních svíral svůj kaironský meč a povzbudivě kynul svým mužům a rozháněl jejich obavy drsnými vojáckými žerty.

Kníže Getigold zatím znechuceně pokynul Zemgalovi, aby odnesl jeho nočník plný řídkých sraček. Celý pobledlý si utáhnul pásek a nasadil ve tváři odhodlaný výraz, než vyšel ze stanu. Celou noc pořádně nespal a trpěl nevolností.

Dnes totiž neměl přihlížet z velitelského stanoviště. Nehodlal tomu barbarovi přenechat vítězství. Dnes vyrážel do útoku se svými muži. Nasedl na koně a v čele své družiny vyrazil k zákopům.

Šest ran z baterie na nejzazším pravém křídle dalo signál k všeobecnému útoku. Dlouhé čáry zákopů na zvrásněné planině před městem se zavlnily, jak z nich začali vylézat vojáci. Jednotlivé korouhve a prapory se před zákopy začaly řadit do bojových sestav.

V první ochranné linii, v trochu neuspořádaných řadách, pochodovali lehčí pikenýři slavonské domobrany, odění jen v prošívaných kazajkách – na rozdíl od profesionálních vojáků chráněných ocelovými pancíři. Za nimi pyšně kráčeli ostřílení chauronští žoldněři, uprostřed Modrého regimentu pak kaironští horalé a Korgova žoldněřská rota. Křídla proti výpadům z městských bran jistila jízda.

Korg ostražitě hlídal své horaly, zda drží krok a řady, zda nenarušují sestavu.

Kníže Getigold zatím popojížděl za liniemi, na koni neklidněm stejně jako jeho pán. Dnes nebo nikdy! Jestli neuspěje dnešní šturm, tak už žádný. A on se propadne v bezvýznamnost.

Dnes nebo nikdy, zopakoval si kníže se zaťatými zuby a opět prohnal svého koně podél postupující linie. Jeho pobočníci ho následovali, obličje stažené obavami o svého velitele, jenž se příliš vystavoval ohni, který měl za chvíli zachvátit celou sestavu.

Deset tisíc mužů se přiblížilo na dostřel.

Noralané byli připraveni. Nad hradbami i v průlomech se zvedl kouř. Řadami postupujícího knížecího vojska proběhlo neklidné zachvění, když jim se vzteklym bzučením letěly vstříc dělové koule. Nikdo však nemohl opustit přiřazené místo. Každý mohl jen vytrvat. A doufat.

Nad čtverec pikenýrů nedaleko knížete vylétla za příšerného mlaskání a cinkání do výše změř končetin, krve, vnitřností a kožených i kovových částí výstroje. Zadní strana sevřeného útvaru potom jako by praskla – to když dělová koule přetrhla vejpůl posledního vojáka v zástupu a vylétla ven z masy mužů, zanechávajíc za sebou krvavou brázdou dvaceti mrtvých nebo zmrzačených těl. Potom, stále výhruzně svištíc, dopadla o padesát kroků dále na zem, odrazila se a utrhla nohy asi pěti koním jízdní zálohy, než se konečně po zemi unaveně dokutálela ke konci své cesty lemované zkázou. Noralští dělostřelci mířili přesně.

Na tohle se nedalo zvyknout. Kníže s vypětím potlačil nutkání zvracet a začal řvát rozkazy, aby si sám dodal jistoty. Pokřik „Sevřít řady!“ se rozlehnul nad celou linií. Rozkolísané a krvavě rozorané útvary se opět semknuly a knížecí vojáci vytrvale pochodovali dál. Uplynulo dalších deset minut pomalého pochodu, když se k dělům přidali na hradbách nejprve mušketýři s těžkými puškami a poté i arkebuzíři s lehčími zbraněmi.

Po nekonečně dlouhých minutách se slavnostní pikenýři na středu, tvořící živou hradbu proti palbě, stále spořádaně, přestože jejich řady značně prořídly, přeskupili na křídla, aby uvolnili prostor Modrému regimentu a Korgovým mužům.

Konečně! Průlom v hradbách, který byl zvolen jako místo průniku do města, byl vzdálen už jen několik desítek kroků. Arkebuzíři a mušketýři Modrého regimentu napochodovali dopředu. Mušketýři zapřeli své těžké pušky do furket, arkebuzíři své lehčí zbraně jen do ramen. Vypálili salvu. Valná část mužů v průlomu, svírajících v rukou píky, popadala k zemi jako přezrálé hrušky. Modří střelci se opět schovali za obrněné pikenýry a celý útvar v cárech kouře ze střelného prachu a za neustávajícího hvízdání nepřátelských kulí pochodoval dál.

„Vydržte! Vydržte!“ řval Korg na své horaly, znepokojené příliš viditelnými dělovými kulemi, jež jim létaly vstříc, i neviditelnými střelami z pušek, které se náhodně zarývaly do jejich těl. Cítil každým nervem, jak je ovládá neklid, jak chtějí zapomenout na výcvik a zběsile vyrazit vpřed a prosekat se průlomem. Korg ale věděl, že ještě není čas. Jakmile by vyběhli, zkosila by je salva střelců skrytých v průlomu. Museli ještě chvíli vydržet to peklo a krýt se za živou hradbou Modrých.

Postupovali dále. Střelci v průlomu konečně vypálili salvu a Modří v předních řadách poklesli.

Ted! Ted' je pravá chvíle! Korg oťel z tváře krev a mozek žoldnéře, který se zhroutil vedle něj, když mu střela vypálená z výšky hradeb, jež už byly na dosah, prolétla temenem a bradou. Matně mu mozkiem problesklo jeho jméno a stejně rychle potlačil lítost nad jeho smrtí. Byl to dobrý voják, jeden z té stovky, kteří stáli po jeho boku od počátku obležení. Na další vzpomínky nebyl čas.

„Kupředu! Gralthor!“ zvolal Korg heslo a Kairoňané vyběhli vpřed. Hbitě se propletli rozevřenými řady Modrých. Posráželi svými meči píky Noralanů do stran, až třísky z ratišť létaly do stran a rozbili tak rozježenou hradbu ostrých hrotů. Noralané, marně se snažící zahustit les pík dalšími řadami, ve zmatku zakolísali.

Za zuřivého řevu, třeskotu ocele a bolestného nářeku nešťastníků zasažených jejich strašlivými meči se Kairoňané natlačili do průlomu, následovaní rondaširy v modrých kabátcích. Ti svými štíty rozšiřovali mezeru do stran a krátkými meči doráželi otřesené noralské pikenýry. Modří pikenýři, povzbuzení úspěchem, odhodili své dlouhé dřevcové zbraně, tasili meče a drali se za nimi.

Živá hradba vyplňující průlom povolila.

Probili se přes vysoký násep zhroucené hradby a donesených trámů.

A byli uvnitř.

Korg běžel ulicí, která vedla k náměstí, jak si pamatoval ze své dávné a jediné návštěvy tohoto města. Za zády mu zněl vítězný pokřik knížecích vojáků, kteří se konečně po osmi měsících probili skrz městské hradby, a poplašný jakot poražených. Držela se ho jen jeho stará rota a stovka nejspoolehlivějších, nejstatečnějších a nejschopnějších Kairoňanů, které určil jako svůj osobní oddíl. Měli jediný cíl – neustále ho sledovat, jít za ním kamkoliv a bezvýhradně poslouchat jeho rozkazy. Zbytek Kairoňanů zajišťoval ulice kolem průlomu, obsazoval rohové domy a čistil hradby od střelců, aby do města mohla proniknout celá armáda.

Byl trochu nervózní. Moc dobře znal boje ve městech. V křivolakých ulicích bylo pro obránce až příliš snadné obklíčit jednotku vetřelců. Nehledě na ostřelování z oken a vikýřů vysokých domů. Ale zatím mu přálo štěstí. Otřesení Noralané se obraceli na útěk, jakmile spatřili cizí vojáky.

Na žádný organizovaný odpor se po průniku do města už nezmohli.

Konečně byli na podlouhlém hlavním náměstí, lemovaném měšťanskými domy s podloubími. Horní stranu náměstí, jeho pomyslné průčelí, tvořil palác s vysokou věží. Sídlo královského správce. Noral řídila a ovládala rada měšťanů, bylo to samosprávné město, ale královský správce dohlížel na plnění jejich povinností vůči gorktskému králi, tedy především odvádění daní do jeho pokladny.

Tam byl jeho cíl. Podle předem dohodnutého plánu čekal v podloubí Gunar Haraldson, městský radní. Jakmile mělo dojít k průniku do města, měl za úkol Korga dovést k správci Leifu Erikssonovi. Příkrčeného za sloupem ho Korg poznal podle smluveného znamení – žluté šerpy, již muž nervózně popotahoval po hrudi.

Hrubě ho uchopil za rameno. Gunar, i když to byl mohutný muž, byť se mu kdysi bohabojný břich po dlouhém obležení ztrácel v plandavých kalhotách s páskem utaženým na poslední díрку, poklesl v kolenou.

„Ať žije král Godrik!“ zavřísknul vyděšeně. Korg ho chytil za ramena a postavil ho zpět na nohy. Sáhnu k opasku a z měšce vylovil Godrikův pečetní prsten. Vrazil ho Gunarovi před oči, ten na něj zašilhal a s úlevou hlesl: „Leif je v paláci. Zůstal nahoře ve věži. Sledovali jsme odtud s ostatními předáky boj, než jsme se rozprchli.“ Korg spokojeně zamručel. Palác měl jedinou věž, která nesloužila obranným účelům, nýbrž jako hláska, vyhlídka.

Byl blízko svému cíli.

Nechal na místě polovinu mužů, aby jistili náměstí.

„Splň můj úkol a jednou to město bude tvé,“ drnčel mu v hlavě slib krále Gorktských ostrovů.

Leif Eriksson byl posledním ze šlechticů, kteří se před pětadvaceti lety postavili proti právoplatným Godrikovým nárokům na trůn. Jenže byl příliš vlivný, příliš oblíbený a navíc uzavřený v bohatém a mocném městě, než aby si Godrik mohl dovolit odstranit ho v otevřeném střetu. Vraždu král zavrhnul z obavy možného prozrazení a skandálu, který by nenávratně otřásl jeho pověstí spravedlivého vládce. A tak Godrik musel trpělivě čekat na vhodnou příležitost, která konečně nastala. Válka přece přináší tolik ztrát...

A odpravit ho mohl jedině Korg. Jen málo lidí vědělo, že Leif je ve skutečnosti někým jiným. A pouze Korg věděl, jak odpravit i toho druhého, který se v Leifovi ukrýval.

Vyběhli do prvního patra paláce a sotva se Korg stačil skrčit. Nad jeho hlavou vylétl do vzduchu odštěpek vápencové zdi, jak do něj narazilo široké ostří minuvší svůj cíl. Leif Eriksson, jak příslušelo jeho postavení královského správce, používal na svou ochranu gardisty ozbrojené berdychou, zbraní vycházející z tradiční gorktské sekery. Berdychy měly na pět stop dlouhým ratišti sekerovitou hlavici s velmi dlouhým protaženým ostřím přesahujícím ratiště o celou stopu. Vrcholek ostří fungoval jako hrot kopí, do jím tvořeného záhybu hlavice se navíc dala zapřít mušketa jako do furkety. A o samotné účinnosti sekerovitého bočního břitu při seku se Korg málem právě přesvědčil před okamžikem.

Ryšavý vousatý gardista zařval zklamáním, když minul. Korg proměnil jediným bodnutím meče jeho rozzlobený ryk ve smrtelný chropot. Čekali tam i další. Chodba se rozezněla kovovým zvoněním, ale gardisté útoku Kairoňanů neodolali.

Korg utíkal dále nahoru do věže, schody bral dlouhými kroky po dvou. Když se mu na točitých schodech věže postavil další gardista, nerozpakoval se a vpálil mu do hlavy kuli ze své pistole s kolečkovým zámkem, kterou měl zastrčenou za pasem.

Pak stanuli tváří v tvář. Až nahoře, na plošině věže.

Leif se zasmál. Tiše, pro sebe. Unaveně.

Stál na věži jako kapitán na můstku potápějící se lodi.

„Přišel tvůj čas,“ pravil nekompromisně Korg, zatímco se za ním na střešní plošinu vyhnuli jeho muži. Korg je napřáhnutím ruky zastavil. Musel ho zabít sám.

„Už nemáš kam utéct, Umare.“ Oslovil ho jménem toho druhého. Toho pravého, který ovládal Leifovu duši i tělo.

Leifova tvář se zkroutila nenávisť a Korgovi, byť byla zcela odlišná, svým výrazem na chvíli připomněla obličej Umara Walgarsona, někdejšího uzurpátora Godrikova trůnu. Ten před pětadvaceti lety pomocí černé magie ovládl myslí několika významných šlechticů a postavil je proti právoplatnému králi. Korg sice Walgarsona vlastníma rukama zabil, ale později se ukázalo, že ne zcela.

Ze vzbouřených šlechticů po jeho smrti spadlo temné kouzlo, jímž si Walgar podrobil jejich myslí, a pokořili se před právoplatným králem.

I Leif. Ale jeho pozdější činy nasvědčovaly o opaku. Jako by se v jeho myšlenkách zahnízdila nákaza. Po několika letech špehování a tajných magických zkoumáních nebylo pochyb. Umarovi se díky kouzelnému spojení podařilo v okamžiku smrti přenést do Leifova těla a postupně ho ovládnout. A znovu začal podkopávat Godrikovo postavení. Celá léta. Jenže jako Leif, vážený šlechtic a noralský místokrál. Dokázat, že ve skutečnosti Umarem, a na základě toho ho odstranit, bylo nemožné. Godrikovi nezbyvalo než čekat. Až se naskytne příležitost jako tato. Až zemře Leif a s ním i Umar.

Leif, i když byl Umarem, už neutíkal. Už nebylo kam. Smrtelnou hru o moc prohrál i napodruhé, navzdory prodlouženému času, který díky Leifově tělu získal.

Byl unavený. Život v cizím těle ho vyčerpával, popouzel až k nesnesení. Připadal si jako ve vězení. A čekal na vysvobození.

Když však poznal Korgovu tvář, která byla tím posledním, co viděl v okamžicích před smrtí jeho původního těla – neboť Korg byl tím, kdo zhubil Umarovo tělo - zatoužil po pomstě. Aspoň jeho chtěl strhnout s sebou do nicoty.

Vytáhl od pasu pistoli a střelil. Korg sebou trhnul. Jeho kyrys však pocházel ze stejné dílny jako rapír, který mu tak záviděl Getigold. Střela do něj vyryla jen podlouhlý důlek a odrazila se.

Korg napřáhl svůj těžký jedenapůlruční kaironský meč a zaútočil. Leif-Umar jediným pohybem tasil kord a plynulým máchnutím srazil jeho zbraň do strany. Nakročil dopředu a doleva, zatímco Korgova odražená čepel svištěla do opačného směru. Jako had vystřelí svou hlavou vpřed, bodnul Korga nad koleno, kam nesahaly šosy kyrysu.

Ten vykřiknul bolestí, jak hrot kordu narazil na kost. Ohnal se v protipohybu nazpět a naslepo seknul Leifa do boku. Meč sice neúspěšně zazvonil o kyrys, ale prudká rána mohutného kaironského meče vyvedla místokrále z rovnováhy.

Klopýtnul, zavrával.

Korg ho bez okolků kopnul do boku a srazil na zem. Povalený Leif napůl poslepu před sebe napřáhl meč, aby si útočícího žoldněře udržel od těla, než se zorientuje a opět se postaví.

Korg opatrně nakročil. Vyčkával, zvažoval, číhal na mezeru v obraně.

Leif-Umar po zemi pomocí jedné ruky rychle couval vzad, aby se dostal z jeho dosahu a mohl vstát, kord stále napřažený před sebe.

Další krátký a chladnokrevný Korgův kop ho ale zasáhl do zápěstí. Kord obloukem vylétl a s kovovým zazvoněním přistál o dva sáhy dále.

Leif strnule, stále sedě na zemi, hleděl na svého nepřítele. Korg ho držel v šachu napřaženým mečem, mířil mu hrotem na bradu.

Měřili se pohledy.

Kordovy šedé oči zračily touhu po smrti, tvrdé jako kámen. Leifovy modré zraky se vlnily jako vodní hladina, jak jimi z hloubi na povrch pronikala pohnutí Umarovy myslí. Ani Leif, ani Umar.

Korg hleděl na ubohou rozdvojenou osobu. Na tvář kdysi věrného králova služebníka Leifa, v níž se však blýskaly temné oči zrádce Umara.

Jednal rychle a tvrdě. Jak byl zvyklý.

A ve vhodnou chvíli skočil. Srazil Leifa na zem a zakleknul ho. Prudkými ranami pěstí proměnil jeho ústa v rozbitou krvavou zmeť a napůl ho omráčil.

Napůl omráčený Leif-Umar chroptěl a plival krev. Točil hlavou do stran, zvedal hrudník, aby z něj setřásl tíhu obrovitého horalského těla, mával kolem sebe rukama. Prsty se z posledních sil zaháknul za okraje Korgovakyrysu u krku a ramen. Nic mu to nebylo platné.

Dostal další ránu a pustil.

Ležel pod Korgem a jen slabě blábolil rozbitými ústy. Snad prosby o milost, snad kletby. Od Umara by Korg čekal jedině to druhé.

Korg nemilosrdně sáhnul do brašny na opasku a vytáhnul bílou dýku s čepelí vyřezanou z mrožího klu, zdobenou změtí ornamentů. Pocházela od lidu ze severních ledových ostrovů, který se odíval do tuleních kůží a živil syrovým masem. Odtud pocházel i šaman, jenž kdysi Umarovi poskytnul svou temnou moc. Korgovi probleskla hlavou vzpomínka na snědého skrčka, jehož tehdy při návratu Godrika na trůn zabil, stejně jako Umarovu původní tělesnou schránku.

Leif-Umar zašilhal na bílé ostří, které se blížilo k jeho levému očnímu důlku. Z posledních sil se zasmíval, ale Korg ho svalnatou rukou chytil pod bradou a znehybnil mu hlavu.

Pak mu rázně vrazil dýku do oka. Vytryskla krev, praskla tenká kost za okem a hrot proniknul do mozku. Leifovo tělo se vzepjalo ve smrtelné křeči, a i když už bylo mrtvé, ještě se zasmívalo, dokud se i Umarova duše neproměnila v nicotu.

Korg prudce vydechl úlevou. Teď už opravdu bylo po všem.

Jeho muži zkoprněle hleděli na souboj s prapodivným vyvrcholením, jehož byli svědkem.

„Běžte dolů, zajistěte schodiště. Vyčistěte s ostatními palác, zabezpečte ho pro příchod knížete. Běžte!“ křikl na ně jejich velitel. Sebejistý, takový, jakého ho znali.

Když Korg osaměl, otřel bílou dýku z mrožího klu a pečlivě ji schoval.

Dlouho hleděl na město, nad nímž se ještě vznášel kouř ze střelného prachu, ale hluk boje v jeho ulicích již pomalu utichal. Přejížděl očima prsteneč hradeb, které město ohraničovaly – teprve při pohledu z věže správcovského paláce si uvědomil, jak rozlehlé je. Prohlížel si střechy vysokých kamenných domů s břidlicovými a pálenými taškami, honosné chrámy a rozlehlá náměstí, v době míru oplývající nabídkou všemožného zboží, vysoké komíny proslulých noralských puškařských a platněřských manufaktur.

Zahleděl se na moře na západě, kde se za horizontem skrývalo ostrovní Gorktské království, z jehož náruče město právě vytrhnul. Přejel pohledem jižní stranu, kde se na říčních březích Laktěru nacházel rozlehlý přístav, teď prázdný. Nakonec se podíval na pevninu na východě, k níž bylo město nyní připoutáno.

Byl na konci jedné cesty.

Ale přesto před ním ležela budoucnost stejně neznámá jako dosud.

Žádný nový impuls nepocítil. Bůh se ho znovu nedotknul, jak v hloubi duše doufal, zůstal stejně vzdálený jako dosud. V duši však cítil pokoj a mír. A věřil, že čas mu nějaké znamení přinese.

Do té doby bude v tomhle městě poctivě a řádně žít. Už nebude bloudit. A jednou Noralu bude i vládnout. Po svém. Spravedlivě a mírně, tak, aby se jeho poddaní nemuseli obávat toho, že třeba nějaký mladík ve své zpupnosti, posvěcené krutým bohem, přinese do jejich domovů zkázu a smrt. Nebo že bude ve jménu své slávy a moci nebo touhy po nich jejich domovy a práva ohrožovat nějaký cizí vládce.

Na schodech zazněly kroky. Korg podvědomě položil dlaň na jílec meče. Nahoru však vystoupil kníže Getigold. Sám, následován jen Zemgalem.

Nedočkávě se opřel o cimbuří a stejně jako Korg předtím obhlížel podmaněné město. Zrak mu plál nadšením, tváře měl zrudlé vzrušením. Teď už nebude jedním ze slavonských knížat. Teď bude vládcem Noralu. Ostatní zaslepí bohatou kořistí a slávou, kterou jim všem dobytí Noralu přineslo.

Ale on sám bude vládnout zde. Protože Noral bude i nadále tím, čím je. Bránou ke Slavonii, městem, které Slavonii ovládá. A on bude ovládat je.

Dnes jsme spolu s ostatními knížaty odstranili cizí, gorktskou vládu nad Noralem. Jenže nahradí ji má. Díky Noralu budu nad ostatními čnět a vnucovat jim svou vůli, po dobrém i po zlém. A nikdo se mi nebude moci postavit na odpor.

Kníže natáhnul ruku k Zemgalovi, který mu do ní vložil několik listů pergamenu. Žádný křehký papír, ale poctivý pergamen, jehož pevnost a odolnost jako by potvrzovala vážnost a trvalost slov, která nesl.

„Zde je vaše léno, hrabě,“ podal Korgovi první list, ozdobený svou pečeti.

„A zde vaše jmenování do mé rady.“

„Zde je listina potvrzující ustavení kaironského pluku mé osobní gardy a potvrzení vašeho velení nad ním. A nakonec dovoluji, abych vás dnes večer pozval na zasnubní hostinu mé dcery. Zde je písemně předběžné ujednání vašeho sňatku.“ Kníže mu podal poslední pergamen a spokojeně se usmíval. Přes zklamání, že Korg bitvu o město přežil, se již přenesl. Když už mu v tomhle štěstěna nepřála, tak si aspoň velmi dobře připravil své vystoupení. Věděl, že bryskní splnění slibů udělá na jeho nechtěného spojence dojem.

Udělal. Korg si rozpačitě prohlížel všechny čtyři listiny.

„Děkuji,“ řekl nakonec tiše. Pohlédl knížeti do očí.

Dva muži, oba dobrodruzi nejisté minulosti, kteří právě dosáhli vrcholů svých životů, se mlčky navzájem měřili.

A mysleli na to samé.

Jednou tě budu muset zabít, barbare, abys mi nepřerostl přes hlavu. Ale zatím mi můžeš více nabídnout než vzít. Ještě tě budu potřebovat.

Jednou tě budu muset zabít, kníže. Ale ještě ne. Nejprve musím zesílit, aby tví poddaní ochotně vyměnili tvou zpupnou vládu za mou. Ještě tě budu potřebovat.

***

„Vaše Veličenstvo, zprávy z Noralu.“ Král Gorktských ostrovů Godrik pozvedl unavené oči od listin, jimiž se každý večer probíral. Převzal šifrovaný dopis od Korga. Přečetl si zprávu a spokojeně se usmál. Pak ji spálil v kovové misce na svém stole.

Pád Noralu nepochybně v jeho říši vyvolá pobouření. Zatímco válčil na jihu, jeho poddaní na severu upadli v područí slavonské vlády. Doma mu to budou vyčítat, šlechta i obchodníci. Ale časem kritické hlasy zmlknou. Protože zde na jihu právě završil úspěšné tažení a získal jinou mocnou pevnost – podobný opěrný bod i obchodní a mocenské příležitosti, jaké představoval Noral na severu.

A sám se konečně zbavil Umara Walgarsona, který vtělený do správce Noralu Leifa Erikssoona už čtvrt století různými podlými způsoby ohrožoval jeho moc. Zbavil se vředu, z něhož se nákaza mohla rozrůst do celé říše a připravit ho o trůn.

Vypraví se domů, zpátky na sever a uzavře s Getigoldem mírovou smlouvu. Neboť Noral se nemůže obejít bez gortských lodí, které zajišťují jeho obchod. Z bohatství Noralu tak bude Gorktské království čerpat i nadále.

A jednou, až se vládcem Noralu stane jeho přítel Korg, stane se Noralské knížectví věrným spojencem Gorktského království. A ze spojené moci a síly budeme těžit všichni, Noralané i my.

Díky, příteli. Oba nás čeká skvělá budoucnost.